

СЛАДКИТЪ КРУШИ

Въ градината на дѣда Петруна имаше много овощни дръвчета. Мънички на гледъ, слаби и крѣпки, а привели върхари чакъ до земята, натежали отъ сочни зрѣли плодове. Минувачитѣ се спираха край телената ограда, поглеждаха лакомо къмъ отрупанитѣ съ плодъ клоне и благославяха годината и стопанина на овощната градина. А ние, босоногитѣ немирници, стоехме съ часове край оградата и не откъсвахме очи отъ крушитѣ. Преглъсвахме отвънъ, ала нѣмаше какъ да си откъснемъ. Дѣдо Петрунъ ни забележи, па току се провикне:

— Какво? Да не чакате нѣкоя круша да падне въ устата ви? Такова чудо нѣма да се случи. Хайде идете си!

Ние го удряхме на молба:

— Дѣдо Петруне, дай ни по една круша, бе! Вижъ колко много имашъ!

— Дай по една круша, бе дѣдо Петруне. Нѣма да осиромашеешъ!

— Не заслужавате, — отвръща той, па напokonъ се наведе, вземе нѣкоя и друга круша [отъ земята, па ни даде да си хапнемъ.

А крушитѣ бѣха медунки. Лепнатъ за устнитѣ, като ги разхапешъ. Едри и сочни, съ мека корица и сладятъ, сладятъ. Колкото ядешъ, повече ти се ядатъ. Де ще ни стигне по една крушка?

Обикаляхме да преминемъ оградата нѣкакъ, да си наберемъ и да си хапнемъ повече, ала [хитриятъ старецъ бѣше се погрижилъ да запуши всички дупчици. [Минаването бѣше мжчна работа. Решихме тогава, че ще можемъ да надхитримъ дѣда Петруна, като едни го залъжатъ, а други прехвърли тельта и влѣзе въ градината да набере отъ медункитѣ круши. Подхванахме разговоръ за времето, за зимата, която иде, за ланския снѣгъ. Въ